

לא בעינא דתשתדלון בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא במדברי, אלא כלכו אזדמנו, פגוונא דההוא יומא דילי, ואתקיננו גרמייכו לקבלא לההוא אושפיזא, באנפין נהירין, בחדוותא בתושפחה. אתקיננו ליה סעודתא יקירא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטרין.

בך אמר קדשא בריך הוא לישראל, בני, כל שאר יומין אתון משתדלי בעבידתא בסחורתא, פר ההוא יומא דילי. השתא אושפיזא עלאה ויקירא זמינית, אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקיננו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, פגוונא דההוא יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדים.

תא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריך הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמייהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל בכך. קדשא בריך הוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל לי, הואיל וישאל אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי קדש. פתחו כלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

תלתא אינון זמינין מקדש, ולא יותר. חג המצות. וחג השבועות. וחג הסוכות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא וכי שבת אינה מקדש מזמנת? אמר לו, לא, בשני צדדים, אחד -

איני רוצה שתשתדלו בעבודה, ולא בסחורה, ולא במדבריות, אלא כלם הזדמנו, כמו שאותו יום שלי, והתקיננו עצמכם לקבל את אותו אורח בפנים מאירות, בשמחה ובתשבות. התקיננו לו סעודה נכבדה כדי שיהיה מזדמן אלי בכל הצדדים.

בך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, כל שאר הימים אתם משתדלים בעבודה ובסחורה, פרט לאותו יום שלי. עכשו אורח עליון ויקר הזמנתי, אתם קבילו אותו בפנים מאירות, הזמינו אותו, תקנו לו סעודות עליונות, שלחנות ערוכים, כמו שאותו היום שלי. משום כך, תקראו אתם במועדים.

בא ראה, בשעה שישראל למטה שמחים במועדים הללו ומשבחים שבח לקדוש ברוך הוא, עורכים שלחנות, מתקנים עצמם בכלי נכבדים, המלאכים העליונים אומרים: מה טיבם של ישראל בכך? אומר הקדוש ברוך הוא, אורח עליון יש להם ביום הזה. אומרים: ולא שלך הוא, מאותו מקום שנקרא קדש? אומר להם: וכי ישראל אינם קדש, ונקראים קדש? ! להם ראוי להזמין את האורח שלי, אחד מהצד שלי, שהרי הם דבקים בי, ואחד מצד של קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה. הואיל וישאל נקראים קדש, ודאי שהוא אורח שלהם, משום שהזמנת האורח הזה היא מקדש, שכתוב מקראי קדש. פתחו כלם ואמרו: (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

שרשה הם מזמנים מקדש, ולא יותר: חג המצות, וחג השבועות, וחג הסוכות. אמר לו רבי אבא, - שהוא ודאי נקרא קדש, שכתוב

וְדַאי קִדְשׁ אֶקְרִי, דְּכַתִּיב, (שמות לא) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת
הַשַּׁבָּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם. וְחַד, דְּשַׁבְּת לְאוּ
זְמַיִן הוּא, דְּהָא יְרוּתָא דִּילֵיהּ הוּא וְדַאי. יְרוּתָא
דְּקִדְשׁ הוּא יְרִית, וְלֹא זְמַיִן. וְעַל דָּא כְּלַהוּן
זְמַיִן בְּקִדְשׁ, וּמִתְקַשְׁרֵן בְּשַׁבְּת, וּמִתְעַטְרֵן
בֵּיהּ. בְּהַאי, יוֹמָא שְׁבִיעָאָה אֲתַעְטֵר בֵּיהּ, וְעַל
דָּא שַׁבְּת לְאוּ זְמַיִן הוּא.

לְבָרָא דְעָאֵל לְבֵיתָא דְאַבּוּי וְאַמִּיהָ, וְאַכְל
וְשָׁתִי, בְּשַׁעְתָּא דְהוּא בְעִי. לְמַלְכָּא
דְּהוּה לִיהּ בְּרָא יַחֲדָאִי, חֲבִיבָא דְנִפְשֵׁיהּ, יְהִיב
לִיהּ שׁוֹשְׁבֵינָא לְנִטְרָא לִיהּ, וְלֹא תַחֲבָרָא בְהוּ.
אָמַר מְלָכָא, יֵאוּת הוּא לְזַמְנָא לְאַלִּין שׁוֹשְׁבֵינִין
דְּבָרִי, וְלֹא תַחֲזָאָה יְקָרָא וְחֲבִיבוּתָא דִּילִי בְהוּ,
זְמַיִן לוֹן לְהִנִּי שׁוֹשְׁבֵינִין. בְּרָא לָא אֲתַחֲזִי
לְזַמְנָא, אֲלֵא לְמִיעַל וְלְמִיכַל וְלְמִשְׁתֵּי בְּבֵיתָא
דְּאַבּוּי, בְּשַׁעְתָּא דְאִיהוּ בְעִי. הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב,
(שמות טו) מִי כַמֶּכֶה בְּאַלֶם ה' מִי כַמֶּכֶה נְאֻדָּר
בְּקִדְשׁ, (דף צ"ד ע"ב) נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ וְדַאי, כְּבַר
דְּאֲתַתְקֵן (ס"א דִּאֲתַתְקֵן) בְּאַבּוּי, נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ, וְלֹא
זְמַיִן מְקִדְשׁ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה, שֵׁשֶׁת יָמִים מָאִי
עֲבִידְתִּיּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב כִּי
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יי' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ,
וְלֹא כְתִיב בְּשֵׁשֶׁת. וְהָא אִוְקְמוּהָ, וְכָל יוֹמָא
וְיוֹמָא עָבִיד עֲבִידְתִּיהּ, וְאַקְרוּן יוֹמֵי מְלֹאכָה.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי אָמַאי אֶקְרוּן שֵׁשֶׁת
יָמֵי חוּל, אָמַאי חוּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
הַשַּׁתָּא אֲתַנְהִיג עֲלֵמָא עַל יְדָא דְשְׁלוּחֵיהּ,
בְּגִין כֶּף יוֹמֵי חוּל אֶקְרוּן.

רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, בְּגִין דְּשָׂרִי לְמַעַבְדַּבְּהוּן
עֲבִידְתָּא, וּבְגִין דָּא לָא אֶקְרוּן קִדְשׁ. וּמֵאֵן
דְּלֹא אֶקְרוּן קִדְשׁ, חוּל אֶקְרוּן. וְעַל דָּא אֲתַקִּינוּ
חֲבֵרֵיָּא בְּהַבְדְּלָה, בֵּין קִדְשׁ לְחוּל. מָאִי הַבְדְּלָה

(שמות לא) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
קִדְשׁ הִיא לָכֶם. וְאַחַד - שַׁבְּת
אֵינָה זְמַיִנָה, שְׁהָרִי יִרְשָׁתוּ הִיא
וְדַאי. יִרְשָׁה שֶׁל קִדְשׁ הוּא יוֹרֵשׁ
וְאֵינוּ מְזַמֵּן, וְעַל כֵּן כָּלֶם מְזַמְנִים
בְּקִדְשׁ, וּמִתְקַשְׁרִים בְּשַׁבְּת
וּמִתְעַטְרִים בּוֹ. בּוֹ. בְּזֵה הַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִתְעַטֵּר בּוֹ, וְעַל כֵּן שַׁבְּת
אֵינָה מְזַמְנָת.

לְבָן שְׁנַכְנַס לְבֵית אָבִיו וְאָמוֹ
וְאַכְל וְשָׁתָה בְּשַׁעָה שֶׁהוּא רוֹצֵה.
לְמַלְךָ שֶׁהִיָּה לוֹ בֶּן יַחֲדִי, חֲבִיב
נִפְשׁוֹ, נָתַן לוֹ שׁוֹשְׁבִין לְשֹׁמֵר
אוֹתוֹ וְלִהְתַּחֲבֵר עִמּוֹ. אָמַר הַמֶּלֶךְ,
נָאָה הוּא לְהַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים
הַלְלוּ שֶׁל בְּנֵי וְלִהְרֹאוֹת אֶת
הַכְּבוֹד וְהַחֲבִיבוּת שְׁלִי עִמָּם.
הַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים הַלְלוּ. הַבֶּן
לֹא רָאוּי לְזַמֵּן, אֲלֵא לְהַכְנִס
וְלֵאכֹל וְלִשְׁתּוֹת בְּבֵית אָבִיו
בְּשַׁעָה שֶׁהוּא רוֹצֵה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
(שם טו) מִי כַמֶּכֶה בְּאַלֶם ה' מִי
כַמֶּכֶה נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ. נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ
וְדַאי, כְּבֵן שֶׁהַתְתַּקֵּן (שְׁהַתְתַּקֵּן)
בְּאַבּוּי נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ, וְלֹא מְזַמֵּן
מִהַקִּדְשׁ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה. שֵׁשֶׁת
יָמִים מָה מַעֲשִׂיהָ? אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, כְּתוּב כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה
ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא
כְתוּב בְּשֵׁשֶׁת, וְהָרִי פְּרוּשָׁה, וְכָל
יוֹם וְיוֹם עוֹשֶׂה מַעֲשָׂהוּ, וְנִקְרְאִים
יָמֵי מְלֹאכָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִם כֶּף, לְמָה
נִקְרְאוּ שֵׁשֶׁת יָמֵי חַל? לְמָה חַל?
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עַכְשָׁו מִתְנַהֵג
הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַשְּׁלוּחִים שְׁלֵהֶם,
מִשׁוּם כֶּף נִקְרְאִים יָמֵי חַל.
רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, מִשׁוּם שְׁמַתָּר
לְעִשׂוֹת בְּהֶם עֲבוּדָה, וּמִשׁוּם כֶּף
לֹא נִקְרְאִים קִדְשׁ, וּמִי שְׁלֹא
נִקְרְאִים קִדְשׁ, נִקְרְאִים חַל, וְעַל
כֵּן הַתְקִינוּ הַחֲבֵרִים בְּהַבְדְּלָה, בֵּין
קִדְשׁ לְחוּל. מָה הַבְדְּלָה כָּאֵן?

הָכָא. אֶלָּא קִדְשׁ מְלָה בְּגִרְמִיָּה הוּא, וְשִׂאֲרָא מְנִיָּה אֲתִיָּין. וְעַל דָּא אֶלְיִן לְעוֹבְדָא, וְאֶלְיִן לְנִטְרָא. וְאִימְתִי אֲשֶׁתְּכַח נְטִירוֹ בְּהוּ. כַּד זְמִינִין מְקַדְּשׁ.

אֶלָּא קִדְשׁ הוּא דְּכָר בְּעֶצְמוֹ, וּמִתְחִילוֹת מְמַנּוּ הָאוֹתִיּוֹת. וְעַל כֵּן אֱלוֹ לְמַעֲשֵׂהָ, וְאֱלוֹ לְשִׁמְרָה. וּמִתִּי נִמְצְאָת בְּהֵם שְׁמִירָה? כְּשִׁמְזַמְנִים מְקַדְּשׁ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֲדוּתָא וּנְטִירוּתָא דְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא עַל כֻּלָּא הוּא, וּבְגִין דְּהָאִי יוֹמָא אֲתַעֲטֵר בְּאַבָּא וְאִימָא, וְאֲתוּסְפָה קִדְשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ, מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הֲכִי בְּשִׂאֲרָא יוֹמִי, דְּהָא הוּא קִדְשׁ, וְאֲתַעֲטֵר בְּקִדְשׁ, וְאוּסְיָה קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ. בְּגִין כִּף הָאִי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, כֻּלָּא חֲדָאן בֵּיהּ. מְלִי בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין. כֻּלְהוּ מְנִיָּה אֲתַקְנוּ (נ"א אֲתַנּוּ), בְּהָאִי יוֹמָא נִיחָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי. בְּהָאִי יוֹמָא נִיחָא דְחַיִּיבֵיא דְגִיְהֵנָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַשְׁמָחָה וְהַשְׁמִירָה שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת הֵם עַל הַכֹּל, וּמִשׁוּם שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּאַבָּא וּבְאַמָּא, וְנוֹסְפֶת קִדְשָׁה עַל קִדְשׁוֹ, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּשִׂאֲרָא הַיְמִים, שֶׁהָרִי הוּא קִדְשׁ וּמִתְעַטֵּר בְּקִדְשׁ, וּמוֹסִיף קִדְשָׁה עַל קִדְשׁוֹ, מִשׁוּם כִּף הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמֵחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, כֻּלָּם שְׂמֵחִים בּוֹ, מִמְּלֵא בְּרַכּוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. כֻּלָּם נִתְקַנּוּ (נ"ב) מְמַנּוּ. בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת הַרְשָׁעִים בְּגִיְהֵנָם.

לְמַלְךָ שְׂעֵשָׂה הַלוּלָא לְבָנוּ הַיְחִיד, עֲטֵר אוֹתוֹ בְּעֶטְרָה עֲלִיוְנָה, מְנָה אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ עַל הַכֹּל. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמֵחַת הַכֹּל. שׁוֹטֵר אֶחָד שֶׁהִיָּה מְפָקֵד עַל דִּינָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם, הִיּוּ בְּיָדוֹ גְּבָרִים שְׂצָרִיכִים לְהִרְגָהּ, וּגְבָרִים שֶׁהִיּוּ צָרִיכִים לְהַלְקָאָהּ. בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל שְׂמֵחַת הַמֶּלֶךְ עוֹזֵב אֶת דִּינָיו, וְשׁוֹמֵר אֶת שְׂמֵחַת הַמֶּלֶךְ. כֵּן אוֹתוֹ הַיּוֹם, הַלוּלָת הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה, שְׂמֵחַת הָאָב וְהָאֵם עֲלָיו, שְׂמֵחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. בְּשְׂמֵחַת הַמֶּלֶךְ כֻּלָּם שְׂמֵחִים, וְלֹא יִצְטָעְרוּ בּוֹ. עַל זֶה כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַה זֶה עֲנֵג? עֲנֵג לֹא נִמְצָא אֶלָּא בְּמִקּוֹם שְׁשׁוּרָה הַקִּדְשׁ הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. שֶׁהָרִי עֲנֵג הוּא עַל ה'. וְהַיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא הַלוּלָת הַמֶּלֶךְ, מִתְעַטֵּר בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה שֶׁל עֲנֵג. זֶהוּ שְׂכַתוֹב וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג, מַה דְּלֹא נִמְצָא כֵּן בְּשִׂאֲרָא הַיְמִים.

לְמַלְכָּא דְעֵבֵד הַלוּלָא לְבָרִיָּה יְחִידָאִי, אֲעֲטֵר לִיהּ בְּעֶטְרָא עֲלָאָה, מְנִי לִיהּ מְלֻכָּא עַל כֻּלָּא. בְּהָאִי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכֻלָּא. חַד סַנְטִירָא דְאֲתַפְקֵד עַל דִּינָא דְבְּנֵי נְשָׂא, הוּוּ בִּידֵיהּ גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין לְאֻלְקָאָה. בְּגִין יְקָרָא דְּהָאִי יוֹמָא דְּחֲדוּתָא דְּמַלְכָּא, שְׂבִיק דִּינָיו, וְנִטֵּר לְחֲדוּתָא דְּמַלְכָּא. כֵּן הֵהוּא יוֹמָא, הַלוּלָא דְּמַלְכָּא בְּמִטְרוּנִיתָא, חֲדוּתָא דְּאַבָּא וְאִימָא עֲלֵיהּ, חֲדוּתָא דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין. בְּחֲדוּתָא דְּמַלְכָּא, כֻּלְהוּ חֲדָאן, וְלֹא יִצְטָעְרוּן בֵּיהּ. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַאי עֲנֵג. עֲנֵג לֹא אֲשֶׁתְּכַח אֶלָּא לְעֵילָא בְּאַתֵּר דְּקִדְשׁ עֲלָאָה שְׂאֲרִי. כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְי'. דְּהָאִי עֲנֵג עַל יְי' הוּא. וְהָאִי יוֹמָא דְּהוּא הַלוּלָא דְּמַלְכָּא, אֲתַעֲטֵר בְּהֵהוּא עֲטָרָא דְּעֲנֵג הַדָּא הוּא דְּכְתִיב וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הֲכִי בְּשִׂאֲרָא יוֹמִין.

כֵּן אוֹתוֹ הַיּוֹם, הַלוּלָת הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה, שְׂמֵחַת הָאָב וְהָאֵם עֲלָיו, שְׂמֵחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. בְּשְׂמֵחַת הַמֶּלֶךְ כֻּלָּם שְׂמֵחִים, וְלֹא יִצְטָעְרוּ בּוֹ. עַל זֶה כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַה זֶה עֲנֵג? עֲנֵג לֹא נִמְצָא אֶלָּא בְּמִקּוֹם שְׁשׁוּרָה הַקִּדְשׁ הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. שֶׁהָרִי עֲנֵג הוּא עַל ה'. וְהַיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא הַלוּלָת הַמֶּלֶךְ, מִתְעַטֵּר בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה שֶׁל עֲנֵג. זֶהוּ שְׂכַתוֹב וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג, מַה שְּׂאִין נִמְצָא כֵּן בְּשִׂאֲרָא הַיְמִים.

ביום הזה שלש סעודות צריכים בגי המלך לזמן ולערף שלחנות בשביל כבוד המלך, כמו שבארנו. וכשמזדמן בו חג או זמן, לא יסדר אדם שני שלחנות בכל סעודה, אחד לשבת ואחד לאורח, משום שכתוב (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל, ההנאה היא בשלחן המלך לאותו האורח שבא אליו. ועל כן צריך אדם לערף שלחן שלם למלך, והוא נותן מנגנו לאורח.

אמר רבי אלעזר, הסעודה השלישית של שבת, כשנקרה בה אורח, האם עוזבים אותה או לא עוזבים אותה? אם לא עוזבים אותה, נמצא האורח דחוי משלחן המלך. ואם עוזבים אותה, נמצא פגם בשלחן המלך. אמר לו רבי שמעון אביו, למלך שנקרה לו אורח, ולקח מאכל מלפניו והעלהו לאורח. נמצא, אף על גב שהמלך לא אכל עמו - ממאכל המלך הוא אוכל, והמלך נתן לו לאכל. וכל זה משום שהוא אורח המלך. וכבית רב המנונא סבא לא חוששים לאורח בשעה זו, ואחר כך עורכים שלחן לאורח.

ביום הזה אסור דבור, זהו שכתוב (ישעיה נח) ממצא חפצך ודבר דבר. ושנינו, חפצך כתוב, משום שביום זה נקשרת בו כל האמונה. אמר לו רבי אלעזר, ואיך אנו עושים שלא לערף (לסלק) סעודת המלך לאורח, שהרי ארבעה עשר שחל להיות בשבת, עולה סעודת המלך לפסח, אף על גב שאינו האורח שלו.

אמר לו, כך אני אומר, שאם הוא האורח שלו - (כל אותו יום) יכול להעלות אותו, ואם לא - אינו

בהאי יומא, תלת סעודתאן בעיין בני מלפא, לזמנא, ולסדרא פתורי. בגין יקרא דמלפא, כמה דאוקימנא. וכד אזדמן ביה חגא, או זמנא, לא יסדר בר נש תרי פתורי בכל סעודתא, חד לשבת, וחד לאושפיזא, בגין דכתיב, (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל, ספוקא הוא בפתורא דמלפא, להווא אושפיזא דאתיא ליה. ועל דא בעי בר נש לסדורי פתורא שלימא למלפא, והווא יהיב מיניה לאושפיזא.

אמר רבי אלעזר, סעודתא תליתאה דשבת, כד אערע ביה אושפיזא, שבקין ליה או לא שבקין ליה, אי לא שבקין ליה, אשתבח אושפיזא דחייא מפתורא דמלפא, אי שבקין ליה, אשתבח פגימו בסעודתא דמלפא.

אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלפא דאיערע ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה, וסלקא לאושפיזיה, אשתבח אף על גב דמלפא לא אכל עמיה, ממיכלא דמלפא קא אכיל, ומלפא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין דהווא אושפיזיה דמלפא. ובבי רב המנונא סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא, ולבתר מסדורי פתורא לאושפיזא.

בהאי יומא מלולא אסיר, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן חפצך פתיב, בגין דהאי יומא כל מהימנותא אתקשר ביה.

אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלפא לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת, סלקא סעודתא דמלפא לפסחא, אף על גב דלאו איהו אושפיזיה.

אמר ליה הכי אמיןא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה,